

W numerze:

- Troska rektorów uczelni technicznych o przyszłość szkolnictwa wyższego (1)
- Stanowisko Prezydium Centralnej Komisji ... (1)
- Jubileusz 150-lecia Politechniki Lwowskiej (2)
- Wizyta w Bielefeld (3)
- Komunikat rektorów wyższych uczelni technicznych (3)
- Konferencje 1994 (4)
- Uchwała NSZZ "Solidarność" uczelni wyższych Rzeszowa (7)
- Członkostwo nauczycieli akademickich PRz w Komitetach Naukowych PAN (7)
- Informacje o finansowaniu grantów przez KBN (10)
- Sport akademicki (12)

Troska rektorów uczelni technicznych o przyszłość szkolnictwa wyższego

W dniach 16-17 grudnia 1994 r. odbyło się w Gdańsku kolejne spotkanie rektorów wyższych szkół technicznych. Miejscem obrad była Politechnika Gdańska i Wyższa Szkoła Morska w Gdyni, a obradom przewodniczył JM Rektor Politechniki Gdańskiej **prof. dr hab. inż. Edmund Wittbrodt**. Gośćmi konferencji byli podsekretarze stanu: **prof. Kazimierz Przybysz** (Ministerstwo Edukacji Narodowej) i pani **Małgorzata Kozłowska** (Komitet Badań Naukowych) oraz wicedyrektor Departamentu Nauki i Szkolnictwa Wyższego MEN **Józef Madej**.

Obrady i dyskusja skoncentrowały się wokół projektu ustawy o wyższych szkołach zawodowych, projektu budżetu szkolnictwa wyższego i nauki w 1995 r., zmian zasad podziału budżetowych środków dydaktycznych, limitów przyjęć na rok akademicki 1995/1996 oraz sprawy odpłatności za studia.

W wyniku dyskusji nad ostatnią wersją projektu ustawy o wyższych szkołach zawodowych z 15 grudnia 1994 r. rektorzy sformułowali wspólne stanowisko. Uznając potrzebę stworzenia warunków prawnych i finansowych dla rozwoju wyższego kształcenia zawodowego, stwierdzono, że najkorzystniejszą formą regulacji prawnych w tym względzie byłaby nowelizacja ustawy o szkolnictwie wyższym z 1990 r.

⇒ Ciąg dalszy na str. 2

Stanowisko Prezydium Centralnej Komisji do spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych w niektórych sprawach związanych z prowadzeniem przewodów habilitacyjnych i postępowań o nadanie tytułu naukowego profesora

Centralna Komisja ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych we wrześniu 1994 r. rozesłała do rad wydziałów wyższych uczelni komunikat o stanowisku Prezydium CK ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych w sprawie prowadzenia przewodów habilitacyjnych. Wiele uwag dotyczy również przewodów doktorskich oraz używania skrótu "prof.". Redakcja uważa za stosowne zapoznanie naszej społeczności akademickiej z tym stanowiskiem. Oto tekst niniejszego komunikatu.

Cz. I. Dotyczy powoływania recenzentów rad w przewodach naukowych

1. Zdarza się niekiedy, iż rada wydziału lub rada naukowa powołuje na recenzentów dorobku kandydata do awansu współautorów publikacji należących do tego dorobku. Centralna Komisja jest przeciwna takiej praktyce. Powołanie współautora

na recenzenta jest niezgodne z postulatem bezstronności i obiektywności oceny. Recenzent taki ocenia bowiem najczęściej efekty wspólnej, a więc również własnej pracy naukowej i nie jest zainteresowany eksponowaniem jej wad i niedociągnięć. Wartość takich recenzji jest znikoma, nie wzmacnia więc uzasadnienia wniosków o zatwierdzenie przez CK habilitacji czy o przedstawienie przez CK kandydata do tytułu naukowego.

⇒ Ciąg dalszy na str. 8

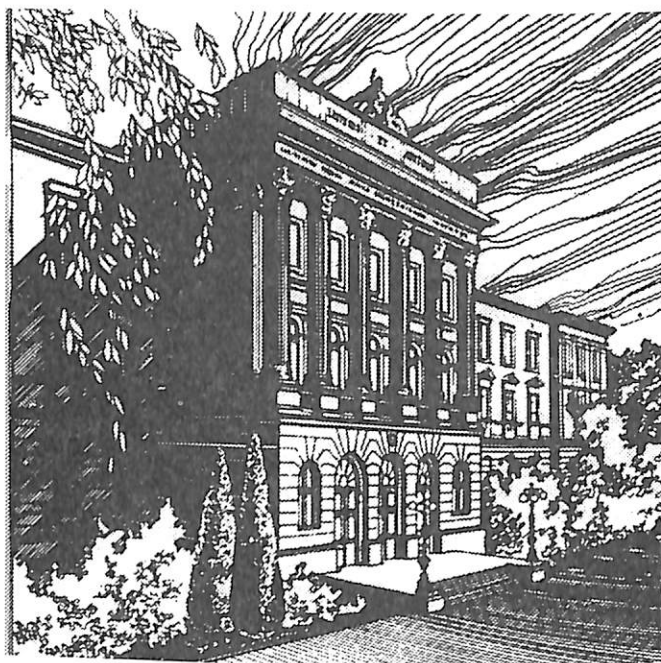

JUBILEUSZ 150-lecia Politechniki Lwowskiej

Politechnika Lwowska, jedna z 25 pierwszych uczelni technicznych w Europie, a trzecia w byłej monarchii austro-węgierskiej, pierwsza na ziemiach polskich i pierwsza na obecnej Ukrainie, obchodziła w dniach 17-24 października 1994 r. 150-lecie swojej działalności. W uroczystościach jubileuszowych uczestniczyła delegacja Politechniki Rzeszowskiej w składzie: rektor prof. zw. dr inż. Kazimierz E. Oczos, prorektor prof. dr hab. inż. Marian Granops i prof. dr hab. inż. Włodzimierz Kalita. Z innych uczelni polskich przybyli m.in.: prof. dr hab. inż. Andrzej Wiszniewski - rektor Politechniki Wrocławskiej, prof. dr hab. inż. Józef Nizioł - rektor Politechniki Krakowskiej oraz prof. dr hab. Wojciech Wrzeński - rektor Uniwersytetu Wrocławskiego.

Politechnika Rzeszowska od przeszło 25 lat współpracuje z Politechniką Lwowską, jest więc pierwszą polską uczelnią, która po drugiej wojnie światowej tę współpracę podjęła. Zarówno ten akcent, jak też gratulacje i życzenia stanowiły kanwę wystąpienia rektora Politechniki Rzeszowskiej podczas uroczystej sesji jubileuszowej w gmachu Politechniki Lwowskiej.

W jubileuszowej konferencji naukowo-technicznej, poświęconej problemom teorii i praktyki budownictwa oraz 100-leciu zastosowania żelbetu we Lwowie, która odbyła się w dniach 9-12 listopada 1994 r., czynnie uczestniczył prof. dr hab. inż. Stanisław Kuś, w ramach licznej delegacji pracowników naukowych z Wydziału

Front budynku głównego Politechniki Lwowskiej

Budownictwa i Inżynierii Środowiska Politechniki Rzeszowskiej (informacja na str. 4).

Marta Olejnik

Troska rektorów uczelni technicznych o przyszłość szkolnictwa wyższego

Cd. ze str. 1

Warunkiem koniecznym powstania wyższej szkoły zawodowej powinno być afiliowanie jej przez uczelnię akademicką. Struktura wyższej szkoły zawodowej nie może powielać struktury uczelni akademickich, a rolę koordynującą powinna pełnić Rada Główna bez powoływania odrębnej Komisji Wyższego Szkolnictwa Zawodowego. Nakłady finansowe na stworzenie wyższych szkół zawodowych nie mogą umniejszać środków niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania uczelni akademickich, a kształcenie zawodowe prowadzone w nich powinno być kontynuowane na podstawie ustawy o szkolnictwie wyższym. Postulat ten spotkał się ze zdecydowanym sprzeciwem wiceministra prof. K. Przybysza, który stwierdził, że kształcenie zawodowe nie powinno być prowadzone w uczelniach akademickich z uwagi na koszty, predyspozycje naukowe i przygotowanie nauczycieli akademickich w tych uczelniach. Ministerstwo zakłada, że wyższe szkoły zawodowe będą finansowane głównie ze środków pozabudżetowych i będą kształcić przede wszystkim nauczycieli, rolników, administratorów itp. oraz nieliczną grupę inżynierów. Projekt ustawy o wyższych szkołach zawodowych powinien trafić do Sejmu już w lutym-marcu 1995 r.

Uczestnicy spotkania zapoznali się z opiniami wyrażonymi przez Kolegium Rektorów Szkół Wyższych Krakowa i na Konferencji Rektorów Uczelni Warszawskich przedstawionymi Marszałkowi Sejmu RP oraz wysłuchali relacji rektora Politechniki Warszawskiej prof. Marka Dietricha ze spotkania przedstawicieli tych gremiów z marszałkiem Józefem Oleksym i przewodniczącymi komisji sejmowych w dniu 16 grudnia 1994 r. Wszystkie te opinie i wystąpienia charakteryzuje dramatyczny ton i jednoznacznie negatywna ocena polityki edukacyjnej oraz finansowej rządu. Najbardziej niepokojący jest brak zdefiniowanej strategii wobec szkolnictwa wyższego i nauki. W projekcie budżetu na 1995 r. w działach "Nauka" i "Szkolnictwo Wyższe" przewidziano - w odniesieniu do produktu krajowego brutto - dalszą redukcję wydatków w porównaniu z 1994 r. Planowany jest również spadek i tak już bardzo małych nakładów na cele inwestycyjne.

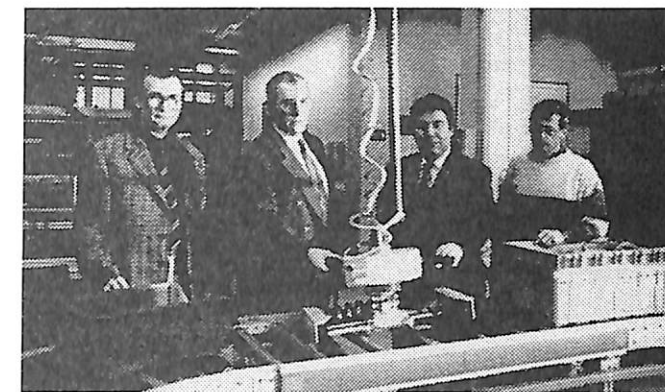
Rektorzy uczelni technicznych domagają się zmiany zasad podziału dotacji z Komitetu Badań Naukowych. Obecna struktura podziału środków: około 35% dla uczelni wyższych, 20% dla instytutów PAN i 40% dla instytutów branżowych, jest

⇒ Ciąg dalszy na str. 3

Rozszerzenie współpracy naukowej i dydaktycznej z Fachhochschule w Bielefeld

W pierwszej połowie grudnia 1994 r. przebywała w Fachhochschule Bielefeld delegacja Politechniki Rzeszowskiej w osobach rektora prof. zw. dr inż. Kazimierza E. Oczosia, prorektora prof. dr hab. inż. Mariana Wysockiego i prof. dr hab. inż. Janusza Rybaka - pełnomocnika rektora ds. European Mechanical Engineering Studies (EMES). Podczas roboczego pobytu uzgodniono szczegóły organizacyjne II Międzynarodowego Kolokwium Naukowego "Techniki CAE", które odbędzie się w dniach 11-13 września 1995 r. w Bielefeld, przedyskutowano zagadnienia dotyczące toku studiów EMES oraz kierunków rozszerzenia zakresu studiów europejskich w Politechnice Rzeszowskiej i Fachhochschule Bielefeld, rozwiązań umożliwiających studentom obu uczelni uzyskiwanie dyplomu szkoły partnerskiej, praktyk studenckich oraz wymiany kadry naukowo-dydaktycznej.

Marta Olejnik

Przedstawiciele Politechniki Rzeszowskiej z wizytą w nowo tworzonej laboratorii Fachhochschule Bielefeld. Od lewej: dr hab. inż. Janusz Rybak, prof. nadzw. PRz, prof. zw. dr inż. Kazimierz E. Oczos - rektor PRz, prof. dr Heinrich Ostholt - rektor Fachhochschule Bielefeld, dr hab. inż. Marian Wysocki, prof. nadzw. PRz - prorektor ds. nauczania

Troska rektorów uczelni technicznych...

Cd. ze str. 2

niezgodna z podziałem zadań i potencjałem kadrowym tych jednostek (np. około 75% kadry ze stopniami i tytułem naukowym skupiają uczelnie wyższe, 7% PAN i 18% instytuty branżowe). Rektorzy postulują przyjęcie zasady proporcjonalności podziału środków przeznaczonych na działalność statutową, ogólnotechniczną, inwestycje i współpracę z zagranicą do zadań i potencjału naukowego tych jednostek.

W sprawie zasad podziału dotacji na działalność dydaktyczną w 1995 r. nie uzgodniono wspólnego stanowiska. Wobec przeciwstawnych propozycji dotyczących modyfikacji algorytmu MEN rektorzy postanowili nie zajmować w tej kwestii wspólnego stanowiska, wskazując jedynie potrzebę stabilizacji ogólnych zasad dotowania dydaktyki w dłuższym okresie.

W latach 1992-1994 prawie dwukrotnie zwiększyła się liczba studentów we wszystkich uczelniach technicznych. Nie zwiększyła się jednak w tym okresie liczba nauczycieli akademickich i znacznie pogorszył się stan materialny uczelni: brak sal i laboratoriów dydaktycznych, przestarzała aparatura, zaniedbane biblioteki itd. W tej sytuacji dalszy wzrost liczby studentów prowadzi nieuchronnie do obniżenia jakości kształcenia, kryzysu kadrowego, frustracji i upadku etyki zawodowej. Poczucie odpowiedzialności za przyszłość młodego pokolenia nie pozwala jednak na drastyczne ograniczanie limitów przyjęć na rok akademicki 1995/1996.

Wśród uczestników spotkania przeważała opinia, że zagadnienie odpłatności za studia należy rozpatrywać w aspekcie

ekonomicznym oraz politycznym i jako takie powinno być elementem spójnego systemu kształcenia wszystkich obywateli naszego kraju, od przedszkola po studia i kursy podyplomowe.

Wiceminister prof. K. Przybysz stwierdził, że PSL nie godzi się na wprowadzenie opłat ani systemu kredytowania studiów. W obecnej sytuacji gospodarczej takie pomysły nie rozwiążą problemów ekonomicznych uczelni, ale uniemożliwią dostęp do studiów wielkiej grupie młodzieży, w szczególności z prowincji. Ministerstwo Edukacji Narodowej rozpatruje natomiast możliwość wprowadzenia systemu kredytowania pomocy materialnej dla studentów.

Rektorzy uczelni technicznych zebrani na konferencji zajęli oficjalne stanowisko w następujących sprawach: wyższego szkolnictwa zawodowego, polityki wobec nauki i szkolnictwa wyższego oraz podziału dotacji z Komitetu Badań Naukowych.

W celu usprawnienia działalności konferencji powołano na okres bieżącej kadencji władz uczelni stałego przewodniczącego w osobie rektora Politechniki Gdańskiej prof. dr hab. inż. Edmunda Wittbrodta.

Szczepan Woliński

Dr hab. inż. Szczepan Woliński, prof. nadzw. PRz jest prorektorem ds. ogólnych, a zarazem nauczycielem akademickim w Katedrze Konstrukcji Budowlanych na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Środowiska Politechniki Rzeszowskiej.

STANOWISKO REKTORÓW WYŻSZYCH UCZELNI TECHNICZNYCH Gdańsk, 17 grudnia 1994 r.

Rektorzy wyższych uczelni technicznych zebrani na konferencji w Gdańsku solidaryzują się ze wcześniejszymi apelami środowiska akademickiego do Władz Rze-

cypospolitej Polskiej o zmianę polityki wobec nauki i szkolnictwa wyższego oraz zapewnienie im niezbędnych środków finansowych.

⇒ Ciąg dalszy na str. 5

KONFERENCJE 1994

II Seminarium Naukowe

"Mechanika w Medycynie"

W dniach 30.09.-1.10.1994 r. odbyło się w Rzeszowie II Seminarium Naukowe "Mechanika w Medycynie". Oddział Polskiego Towarzystwa Lekarskiego w Rzeszowie, Politechnika Rzeszowska i Szpital Wojewódzki nr 1 w Rzeszowie to organizatorzy Seminarium. Seminarium było przeznaczone dla lekarzy oraz pracowników uczelni technicznych i medycznych zajmujących się zagadnieniami biomechaniki, biotribologii i inżynierii medycznej.

Udział wzięło około 150 uczestników z takich ośrodków naukowych, jak: Białystok, Częstochowa, Katowice, Kraków, Lublin, Łódź, Piekary Śląskie, Repty Śląskie, Rzeszów, Zielenka Góra. Przedstawiono 28 referatów.

W czasie Seminarium kilkanaście firm farmaceutycznych, spożywczych i innych eksponowało swoje wyroby. Sponsorzy Seminarium: BIOCUM Comindex Rzeszów, CIBA-GEIGY,

Konferencja Naukowa

"Zagadnienia teorii i praktyki budowlanej"

W dniach 9-12.11.1994 r. dwunastoosobowa grupa pracowników dydaktyczno-naukowych Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska wzięła udział w organizowanej corocznie przemianem przez Politechnikę Rzeszowską i Państwowy Uniwersytet - Politechnika Lwowska konferencji naukowej na temat "Zagadnienia teorii i praktyki budowlanej". W bieżącym roku konferencja ta miała szczególnie uroczystą oprawę, ponieważ wchodziła w skład imprez towarzyszących uroczystościom 150-lecia Politechniki Lwowskiej oraz 100-lecia zastosowania konstrukcji żelbetonowych w budownictwie realizowanym na terenie miasta Lwowa.

Pracownicy Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska Politechniki Rzeszowskiej zgłosili na konferencję 20 referatów, które wszystkie zostały przyjęte i opublikowane w materiałach konferencyjnych. Pięć z tych referatów wygłoszono w trakcie obrad konferencji.

Oprócz wymiany osiągnięć naukowych w ramach konferencji zostały przedstawione zagadnienia wykonawstwa budowlanego tak od strony jego technologii, jak i organizacji.

II Konferencja

"Technika i technologia montażu maszyn"

Zakład Technologii Maszyn i Organizacji Produkcji Wydziału Budowy Maszyn i Lotnictwa Politechniki Rzeszowskiej zainicjował w maju 1992 r. organizowanie cyklicznej konferencji naukowo-technicznej nt. "Technika i technologia montażu maszyn". Powodem tego był niski poziom tej techniki w Polsce, małe zainteresowanie ośrodków naukowych

De Puy, INVEST-BANK S.A., Komenda Wojewódzka Policji w Rzeszowie, Krakowskie Zakłady Sprzętu Ortopedycznego, MAXBUD-Rzeszów, Pharm Supply, PRZEM-COL Przemysł, RHONE POULENC, Rzeszowska Agencja Rozwoju Regionalnego S.A., Rzeszowskie Zakłady Farmaceutyczne POLFA, SANDOZ, SOFAMOR, Toyota Poland Rzeszów, UPJOHN, Zakłady Sprzętu Ortopedycznego w Lublinie.

Komitetowi Organizacyjnemu przewodniczyli - dr med. Janusz Cwanek ze Szpitala Wojewódzkiego nr 1 w Rzeszowie i dr inż. Mieczysław Korzyński z Zakładu Technologii Maszyn i Organizacji Produkcji Politechniki Rzeszowskiej.

Następne - III Seminarium Naukowe "Mechanika w Medycynie" będzie zorganizowane we wrześniu 1996 r.

B.S.

Prezentacji tych zagadnień dokonała kadra kierowniczo-inżynierska większych przedsiębiorstw budowlanych pracujących na terenie południowo-zachodniej Ukrainy. Uczestnicy konferencji mieli też okazję oglądnięcia ciekawych realizacji budowlanych w obwodzie lwowskim, iwano-frankowskim i zakarpaccim, zwłaszcza w zakresie żelbetonowych i sprężonych konstrukcji mostowych, przekryć budowlanych oraz budownictwa kubaturowego socjalnego i mieszkaniowego.

Wizyta rzeszowskiej delegacji przyczyniła się do pogłębienia istniejących i nawiązania nowych kontaktów naukowych oraz towarzyskich między pracownikami Politechniki Lwowskiej i Rzeszowskiej. W 1995 roku podobne spotkanie zostanie zorganizowane w Polsce przez Wydział Budownictwa i Inżynierii Środowiska Politechniki Rzeszowskiej.

Bogusław Januszewski

Dr hab. inż. Bogusław Januszewski, prof. nadzw. PRz jest prodziekanem Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska, a zarazem kierownikiem Zakładu Geometrii Wykreślnej Politechniki Rzeszowskiej.

⇒ Ciąg dalszy na str. 5

Cd. ze str. 4

W przygotowawczych pracach organizacyjnych I Konferencji uczestniczył jeszcze Zakład Technologii Maszyn Wydziału Mechanicznego i Automatykacji Politechniki Warszawskiej, a II Konferencji dodatkowo jeszcze Zakład Projektowania Procesów i Systemów Technologicznych Instytutu Technologii Budowy Maszyn Politechniki Poznańskiej.

W dniach 15-17 listopada 1994 r. odbyła się w Warszawie II Konferencja nt. "Technika i technologia montażu maszyn", w której uczestniczyło 76 osób z kraju i 7 gości zagranicznych, wśród których byli m.in.:

- kierownik Katedry Automatykacji Produkcji Montażowej Moskiewskiego Uniwersytetu Technologicznego STANKIN - prof. dr hab. inż. Aleksiej Gusiew,
- kierownik Katedry Prządów Mechaniki Precyzyjnej Politechniki Kijowskiej - prof. dr hab. inż. Elena Bezwiesielnaja,
- kierownik Katedry Technologii Budowy Maszyn Politechniki Lwowskiej - prof. dr hab. inż. Wiktor Szabajkiewicz,
- dyrektor Centrum Zmechanizowanych Narzędzi i Technologii Instytutu Technologii Lotniczych w Kijowie - dr inż. Walery Matwijenko,
- kierownik Działu Badawczo-Konstrukcyjnego Ośrodka Badawczego Mechanizacji i Automatykacji (Nowe Mesto nad Vahom) - dr inż. Michal Stefanek.

W trakcie obrad konferencji zaprezentowano 27 referatów dotyczących różnych zagadnień techniki i technologii montażu maszyn.

Z Politechniki Rzeszowskiej wygłoszono następujące referaty:

- J. Łunarski (Zakład Technologii Maszyn i Organizacji Produkcji): "Nitowanie wielostemplowe - urządzenia i technologia" (współautorzy z OBR TEKOMA - Warszawa: W. Dybała, A. Żurawski),
- J. Łunarski (Zakład Technologii Maszyn i Organizacji Produkcji): "Połączenia pierścieniowe plastyczne odkształtne prasowane radialnie" (współautor z OBR TEKOMA - Warszawa: A. Żurawski),
- W. Zielecki (Zakład Technologii Maszyn i Organizacji Produkcji): "Ocena zależności między wytrzymałością statystyczną a zmęczeniową połączeń klejonych",

- T. Balawender (Zakład Przeróbki Plastycznej): "Plastyczne kształtowanie kołnierza złączki rurowej na nitownicy radialnej",
- K. Harsan: "Wytrzymałość na ścinanie w połączeniach czopowo-tulejowych klejonych epidianem 5 i klejem Loc-tite 638",
- J. Łunarski (Zakład Technologii Maszyn i Organizacji Produkcji): "Właściwości adhezyjne powierzchni stalowych w połączeniach klejonych po strumieniowym nagiataniu dynamicznym".

Przebieg konferencji i dyskusje uwidoczniły następujące problemy techniki montażu:

- W małym stopniu problematyką montażu są zainteresowane krajowe ośrodki naukowo-badawcze i znikoma jest liczba prac naukowych dotyczących podstaw automatyzacji procesów montażu.
- W nieco większym zakresie są prowadzone prace konstrukcyjno-badawcze nad opracowaniem prostych urządzeń i systemów montażowych, przed zakończeniem jednakże tych prac ich wyniki nie są publikowane.
- Od ostatniej konferencji trochę poprawiła się sytuacja dotycząca spotkań naukowych i wymiany informacji o różnych zagadnieniach z zakresu techniki montażu. Można tu podać następujące przykłady spotkań naukowych:
- Kierunki i perspektywy rozwoju techniki montażu. Sympozjum Naukowe, 29-30.09.1993 r. - Warszawa,
- Problemy technologii i automatyzacji montażu. Seminarium Naukowe, 2-3.12.1993 r. - Warszawa,
- Układy automatyzacji w systemach montażowych. Seminarium Naukowo-Szkoleniowe, 29.03.1994 r. - Warszawa,
- Wysokowytrzymałe połączenia klejone w budowie maszyn. Konferencja Naukowo-Techniczna, 21-22.06.1994 r. - Warszawa,
- Projektowanie ukierunkowane na montaż. Seminarium Naukowe, 15.09.1994 r.

Oprócz ostatniego wymienionego Seminarium, Zakład Technologii Maszyn i Organizacji Produkcji współuczestniczył w organizacji i przeprowadzaniu wszystkich spotkań naukowych.

Jerzy Łunarski

Dr hab. inż. Jerzy Łunarski, prof. nadzw. PRz jest kierownikiem Zakładu Technologii Maszyn i Organizacji Produkcji Politechniki Rzeszowskiej.

Stanowisko rektorów wyższych uczelni technicznych

Cd. ze str. 3

Za stan cywilizacyjny kraju są szczególnie odpowiedzialne uczelnie techniczne - ich stopniowy upadek nie tylko pozbawi nas własnych technologii, ale także kadr, które byłyby zdolne choćby wprowadzać importowane technologie. Byłoby to przyczyną poważnych trudności w udziale Polski w procesie integracji europejskiej. Uczelnie techniczne, oprócz swych funkcji naukowych i dydaktycznych, pełnią ważną rolę w szeroko rozumianym postępie technicznym. Ich finansowanie jest więc przede wszystkim dobrą i w pełni zwracającą się inwestycją.

Projekt budżetu państwa na rok 1995 w działach "Nauka" i "Szkolnictwo Wyższe" przewiduje tak niski poziom finansowania, że oznacza to kolejny rok redukcji wydat-

ków, przede wszystkim pozapłatowych. Planowany jest również spadek i tak już drastycznie niskich nakładów na cele inwestycyjne. Specyfiką budżetów uczelni technicznych są, oprócz wydatków na płace, wysokie koszty materiałowe i koszty utrzymania bazy, w tym znaczące koszty zakupu lub konstrukcji urządzeń i aparatury badawczej. Bez dostatecznie nowoczesnego wyposażenia nie jest możliwe kształcenie inżynierów i opracowywanie nowych technologii.

Rektorzy wyższych szkół technicznych uważają za konieczną realizację postulatów zawartych w uchwałach konferencji rektorów szkół autonomicznych podjętych w

⇒ Ciąg dalszy na str. 6

Stanowisko rektorów wyższych uczelni technicznych

Cd. ze str. 5

Poznaniu i Lublinie. Kładziemy szczególny nacisk na wzrost nakładów inwestycyjnych w budżecie MEN i KBN oraz tworzenie warunków prawnych, które ożywią współpracę nauka-przemysł i będą promowały rodzimą myśl

techniczną. Apelujemy do polityków odpowiedzialnych za nasz kraj, aby w swoich działaniach kierowali się długofalowym interesem społeczeństwa, pamiętając, że nauka i edukacja są działaniami współtworzącymi produkt krajowy.

STANOWISKO REKTORÓW WYŻSZYCH UCZELNI TECHNICZNYCH

w sprawie dotacji z Komitetu Badań Naukowych

Rektorzy wyższych szkół technicznych na spotkaniu w Gdańsku w dniach 16-17 grudnia 1994 r. uznają za konieczne działania mające na celu całościowe określenie struktury nauki i szkolnictwa wyższego i wyraźne sformułowanie zadań podstawowych jednostek przeciwdziałające niepotrzebnym podziałom prowadzącym do marnotrawienia środków.

Rektorzy domagają się załatwienia spraw, szczególnie pilnych, dotyczących:

- Proporcjonalnego do zadań i potencjału naukowego uczelni wyższych, instytutów PAN oraz instytutów branżowych podziału środków przeznaczonych

na działalność statutową. Uwzględnienie tej zasady jest także konieczne w podziale środków na inwestycje, dotacji na działalność ogólnotechniczną oraz współpracę z zagranicą.

- Zrównania uprawnień uczelni wyższych z innymi jednostkami korzystającymi z dotacji Komitetu Badań Naukowych związanych z podejmowaniem decyzji dotyczących funduszy przeznaczonych na działalność statutową.
- Przyjęcia, że dotacje na badania własne będą co najmniej równe funduszom na działalność statutową.

w sprawie szkolnictwa wyższego zawodowego

- Stworzenie warunków prawnych i finansowych dla rozwoju kształcenia wyższego poniżej magisterskiego jest potrzebne.
- Byłoby najkorzystniejsze, gdyby niezbędne regulacje prawne w tym względzie były elementem nowelizowanej ustawy o szkolnictwie wyższym. Gdyby jednak postulat ten miał nadmiernie opóźnić rozwój tego typu kształcenia, dopuszczalne jest powstanie odrębnej ustawy. Jej kształt powinien być taki, aby w toku nowelizacji ustawy z dnia 12 września 1990 r. mógł powstać jednolity dokument, regulujący całość kształtu spraw szkolnictwa wyższego w Polsce.
- Warunkiem koniecznym powstania wyższej szkoły zawodowej powinno być afiliowanie (akredytowanie) jej przez uczelnię akademicką, która z jednej strony będzie usprawniać nadzór nad poziomem kształcenia, z drugiej zaś zapewniać pomoc kadrową. W tej sytuacji nie jest konieczne powoływanie odrębnej Rady bądź Komisji Szkół Zawodowych. Rolę koordynującą należy powierzyć utworzonej sekcji Rady Głównej.

- Struktura Wyższej Szkoły Zawodowej nie może powielać struktury uczelni akademickich (rektor, senat, dziekan, rada wydziału etc.).
- Nakłady finansowe na stworzenie szkół zawodowych nie mogą umniejszyć środków niezbędnych dla prawidłowego funkcjonowania uczelni akademickich.
- Kształcenie zawodowe prowadzone w uczelniach akademickich nie może podlegać uwarunkowaniom wynikającym z projektowanej ustawy. Kształcenie to powinno być kontynuowane na podstawie aktualnych zapisów Ustawy o Szkolnictwie Wyższym z dnia 12 września 1990 r.
- W pierwszej fazie szkoły zawodowe powinny powstawać na bazie filii uczelni akademickich oraz istniejących uczelni niepaństwowych.
- Należy niezwłocznie powołać zespół roboczy, który przygotuje projekt odrębnej ustawy z uwzględnieniem specyfiki kierunków kształcenia oraz kosztów związanych z utworzeniem i funkcjonowaniem tych szkół. Projekt taki powinien trafić do Parlamentu w 1995 r.

Z DZIAŁALNOŚCI ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Komisja Zakładowa NSZZ "Solidarność" w Politechnice Rzeszowskiej

Oto tekst uchwały - protestu skierowanej do Marszałka Sejmu RP Józefa Oleksego, podjętej przez Rzeszowski Ośrodek Naukowy Komisji Zakładowych NSZZ "Solidarność" uczelni wyższych m. Rzeszowa.

Rzeszów, dnia 17.11.1994 r.

Pan
Marszałek Sejmu RP
Józef OLEKSY
Warszawa

Na wspólnym posiedzeniu w dniu 17 listopada 1994 roku przedstawiciele Komisji Zakładowych NSZZ "Solidarność"

- Politechniki Rzeszowskiej
- Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Rzeszowie
- Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej Filia w Rzeszowie
- Akademii Rolniczej w Krakowie Filia w Rzeszowie

podjęli następującą uchwałę:

Protestujemy przeciwko polityce Rządu i Parlamentu RP, która doprowadzić może do zniszczenia polskiego szkolnictwa wyższego i nauki.

Utrzymywanie tendencji spadkowej nakładów finansowych na szkolnictwo wyższe, w tym również plac, które kształtują się na zenująco niskim poziomie, świadczy naszym zdaniem o prowadzeniu celowej polityki, której skutkiem ma być zniszczenie polskiej nauki i polskiej szkoły.

Żądamy:

- 1) odrzucenia przez Sejm projektu ustawy o kształtowaniu środków na wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej na lata 1995-1998;
- 2) przywrócenia od 1 stycznia 1995 r. obowiązywania ustawy z 1989 r. "o kształtowaniu środków na wynagrodzenia w sferze budżetowej";
- 3) zagwarantowania w ustawie budżetowej na 1995 rok w dziale "Szkolnictwo wyższe" środków większych niż przewidywane;
- 4) pilnego opracowania rozwiązań systemowych finansowania szkolnictwa wyższego i nauki, które stwórzają warunki do godnej zapłaty za wykonywaną pracę;
- 5) wypłaty zaległej waloryzacji plac za 1991 i 1992 rok.

W imieniu
Komisji Zakładowych NSZZ "Solidarność" Szkół Wyższych m. Rzeszowa

Andrzej Szlachta

Powyzszą uchwałę Komisje Zakładowe NSZZ "Solidarność" Szkół Wyższych m. Rzeszowa postanowiły przekazać:

- 1) JM Rektorom i Senatowi Uczelni m. Rzeszowa
- 2) Przewodniczącemu Klubu Parlamentarnego NSZZ "Solidarność" - Zbigniewowi Romaszewskiemu
- 3) Przewodniczącemu Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" - Marianowi Krzaklewskiemu
- 4) Przewodniczącemu Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność" - Januszowi Sobieszkańskiemu
- 5) Przewodniczącemu Zarządu Regionu NSZZ "Solidarność" w Rzeszowie - Adamowi Śnieżkowi
- 6) Komisjom Zakładowym NSZZ "Solidarność" uczelni w Polsce

Członkostwo w Komitetach Naukowych Polskiej Akademii Nauk

Na kadencję 1993-1996 na członków Sekcji Mechaniki Płynów w Komitecie Mechaniki PAN zostali wybrani następujący nauczyciele akademicy Politechniki Rzeszowskiej:

- dr hab. Stanisław Apanasewicz, prof. nadzw. PRz
- dr inż. Ludomir Laudański

Stanowisko Prezydium Centralnej Komisji ...

Cd. ze str. 1

2. Utrzymuje się, w znaczących rozmiarach, zjawisko recenzi grzesznościowych, pozbawionych krytycznej analizy ocenianego dorobku.

W recenzjach habilitacyjnych często brak wskazania, na czym polega istotny wkład habilitanta do rozwoju uprawianej dyscypliny naukowej oraz co nowego i oryginalnego zawiera jego rozprawa habilitacyjna.

Dorobek kandydatów do tytułu naukowego oceniany bywa bez uwzględnienia aktualnego stanu wiedzy, bez wyeksponowania dorobku po habilitacji, tj. tej jego części, która stanowi podstawę ubiegania się o tytuł naukowy. Zawodową działalność kandydata - np. w zakresie dydaktyki lub organizacji nauki i nauczania - często bardzo pożyteczną, ale nie mającą charakteru pracy naukowej, niektórzy recenzenci uznają błędnie za równoważnik osiągnięć naukowych, a więc osiągnięć uzasadniających uzyskanie najwyższego awansu naukowego.

Osobną grupę stanowią recenzje zawierające wprawdzie krytyczną, negatywną ocenę dorobku, zakończone jednak konkluzją pozytywną, niezgodną z treścią całej recenzji. Zjawisko to jest szczególnie szkodliwe dla prawidłowego rozwoju kadry naukowej. Zauważyliśmy je niestety również w działalności samej Centralnej Komisji i podejmujemy kroki, by mu przeciwdziałać. Zwracamy się do rad jednostek organizacyjnych o wspólne działania przeciw dalszemu obniżaniu się poziomu krytyki naukowej.

W szczególności proponujemy rezygnację z zasięgania opinii u tych recenzentów, których kolejne opinie wskazują na brak krytycyzmu w ocenie bądź brak odwagi w wyrażaniu uzasadnionej krytyki i wynikających z niej wniosków ostatecznych.

3. W ostatnim czasie obserwujemy coraz częstsze powoływanie na recenzentów specjalistów z zagranicy. Praktyka pokazuje, że nie zawsze jest to podyktowane brakiem polskich rzeczoznawców w danej specjalności lub pragnieniem zacieśnienia więzi z nauką światową, lecz nierzadko bywa przejawem prywatnych, partykularnych interesów, nie związanych z chęcią doskonalenia procesu opiniodawczego. W konsekwencji powołuje się recenzentów z zagranicy, którzy nie znając obowiązujących u nas kryteriów oceny, charakteru określonego szczebla awansowego, nie znając języka polskiego (gdy znaczna część ocenianych prac jest napisana po polsku), piszą jawnie grzesznościowe opinie, których potem nie przedstawiają osobiście podczas kolokwium habilitacyjnego i nie ponoszą za te opinie żadnej moralnej czy formalnej odpowiedzialności. Nie znaczy to, że specyficzna tematyka przewodów nigdy nie uzasadnia, z merytorycznego punktu widzenia, konieczności zasięgnięcia opinii zagranicznego specjalisty. Są to jednak wypadki nieliczne.

Chcemy ponadto przypomnieć, że postępowanie awansowe musi przebiegać zgodnie z przepisami określonymi przez obowiązujące prawo, którego przestrzegania Centralna Komisja ma obowiązek dopilnować. W myśl tego prawa recenzentem może być, odpowiednio do rodzaju postępowania, osoba ze stopniem naukowym doktora habilitowanego lub z tytułem naukowym profesora. Wymieniony stopień i tytuł są zdefiniowane przez obowiązującą ustawę - są to wyłącznie godności nadawane na podstawie przepisów tej ustawy bądź równoważne z polskimi godnościami na podstawie umów międzynarodowych lub uznawane w drodze nostryfikacji (habilitacja).

W zdecydowanej większości powoływani recenzenci zagraniczni nie spełniają tych kryteriów formalnych, a ich oficjalne powołanie w przewodzie naukowym jest naruszeniem prawa, czego skutkiem może być nieważność uchwał podejmowanych przez rady jednostek.

Można i trzeba dyskutować, czy obowiązujące przepisy w tej sprawie stwarzają niezbędne warunki do rozwoju międzynarodowej współpracy naukowej i czy nie powinny zostać zmienione. Zanim jednak to nastąpi, obecne zasady zobowiązują nas do przestrzegania obowiązującego prawa.

W tej sytuacji Centralna Komisja proponuje, by w wypadkach, gdy powołanie recenzenta zagranicznego jest merytorycznie uzasadnione i konieczne, powoływać takiego recenzenta, ale oprócz niego tyłu recenzentów krajowych, ilu wymaga obowiązująca procedura. Jeżeli jest to recenzent z faktycznym, międzynarodowym autorytetem, to jego opinia będzie miała wpływ na wynik postępowania rady (i zostanie odpowiednio zauważona w Centralnej Komisji) nawet, gdy recenzent ten nie czyni zadość wymaganiom formalnym.

Cz. II. Dotyczy niektórych etapów postępowania rad jednostek i dokumentowania przeprowadzonych czynności

1. Rada, przed którą toczy się przewód habilitacyjny, powinna jednoznacznie określić jego zakres, podając dziedzinę nauki, dyscyplinę naukową i - w miarę możliwości - specjalność. Zakres przewodów powinien ściśle odpowiadać nie tylko formalnym uprawnieniom rady, ale i jej merytorycznym kompetencjom. Tymczasem dają się zauważyć wypadki przekraczania tych kompetencji przez niektóre rady. Na przykład zdarzało się, że w przewodach habilitacyjnych mających za przedmiot jakiś rodzaj sportu jedna z Akademii Wychowania Fizycznego podała jako specjalność psychologię lub socjologię, gdyż rozprawa dotyczyła psychicznych bądź społecznych aspektów danego wyczynu sportowego. Centralna Komisja może w takich wypadkach zakwestionować przewód, na czym ucierpiałby kandydat, który przecież nie powinien ponosić konsekwencji za decyzje rady. Chodzi o to, aby dorobek, odpowiedzi i wykład habilitanta oceniono grono najwyższej kwalifikowane i najbardziej kompetentne w danej specjalności. Należy natomiast przeciwdziałać powstaniu sytuacji, w której słabszy kandydat będzie poszukiwał rady mniej wyspecjalizowanej i wskutek tego dającej szansę łagodniejszej i mniej wnikliwej oceny.

2. Częstą praktyką jest przeprowadzanie przewodów habilitacyjnych na podstawie maszynopisu rozprawy habilitacyjnej. Przypominamy, że zgodnie z definicją ustawową (art. 15 ust. 2) praca naukowa może być uznana za rozprawę habilitacyjną dopiero po jej opublikowaniu. Z kolei jednym z podstawowych warunków wszczęcia przewodów jest przedłożenie rozprawy habilitacyjnej.

W tej sytuacji wszczęcie przewodów przed opublikowaniem rozprawy jest z punktu widzenia ustawy niedopuszczalne i stanowi rażące naruszenie prawa. Uwaga ta dotyczy także rozprawy, na którą składa się cykl prac. Dopiero po opublikowaniu wszystkich prac cyklu można uznać, że publikacja została zakończona i że cykl ten stał się rozprawą habilitacyjną, co umożliwia wszczęcie przewodów habilitacyjnych.

3. Spotykamy się z wypadkami poprawiania bądź zmieniania w całości rozprawy habilitacyjnej w trakcie przewodów. Następuje to zazwyczaj po otrzymaniu opinii recenzentów. Jest to całkowicie sprzeczne z istotą samej habilitacji, jako dowodu pełnej naukowej samodzielności. Nie można tu powoływać się na analogię do przewodów doktorskiego - cele obu przewodów są istotnie różne. Przystępując do przewodów habilitacyjnych, habilitant przedstawia ukończoną, w pełni samodzielną i opublikowaną pracę i w tej postaci jest ona świadectwem jego kwalifikacji. Zmiana lub poprawianie rozprawy w trakcie tego

⇒ Ciąg dalszy na str. 9

Cd. ze str. 8

samego przewodów jest sprzeczne z prawem, a zatem niedopuszczalne.

4. Naturalnym zjawiskiem towarzyszącym rozwojowi nauki jest coraz większa liczba zespołowych prac naukowych. W procesie awansowym konieczne jest jednak wskazanie rzeczywistego wkładu kandydata do awansu we wspólnych pracach. Z tego względu należy od współautorów prac zespołowych, wymienianych jako podstawa awansu, uzyskać oświadczenie, co stanowi ich własny, nie zaś kandydata wkład we wspólnych opracowaniach (konceptja pracy, wybór metody badania, opracowanie wniosków).

Obserwujemy tu mało użyteczne oświadczenia, zawierające tylko określenie procentowego wkładu, bez merytorycznej charakterystyki. Zadziwiająco częstą praktyką jest unikanie określania własnego wkładu i określanie tylko wkładu kandydata, tak jakby autor oświadczenia miał trudności ze wskazaniem, z jakiego powodu jego nazwisko figuruje we wspólnej pracy.

Rozgraniczenie wkładu współautorów powinno nastąpić jeszcze przed podjęciem oceny rozprawy przez recenzentów, nie zaś dopiero przed wystąpieniem sprawy do Centralnej Komisji.

5. Obserwujemy, że kolokwia habilitacyjne często ograniczają się do sprawdzenia wiedzy habilitanta w obszarze tematyki rozprawy habilitacyjnej. Zdaniem Centralnej Komisji kolokwium habilitacyjne powinno zostać wykorzystane do sprawdzenia erudycji habilitanta na szerszej płaszczyźnie naukowej.

W tej sytuacji kolokwium habilitacyjne nie powinno powielać wzorów egzaminu doktorskiego, podczas którego kandydat odpowiada jedynie na pytania, zadawane niekiedy tylko przez recenzentów. Zadane pytania i postawione problemy powinny stać się podstawą dyskusji naukowej z udziałem habilitanta, stwarzającej mu okazję do zaprezentowania swych kwalifikacji jako samodzielnego pracownika nauki w zakresie uprawianej przezeń dyscypliny.

6. Wykład habilitacyjny powinien świadczyć zarówno o naukowych, jak dydaktycznych i językowych kwalifikacjach kandydata. Dlatego zaleca się, aby habilitant nie czytał wykładu, lecz wygłaszał go z pamięci. Ponieważ chodzi o to, aby wykładający wykazał się umiejętnością przejrzystego skonstruowania wykładu i zamieszczenia zamierzonej treści w przeznaczonym na to czasie, należy unikać przerywania wykładu po pierwszych dziesięciu minutach lub kwadransie. Wydaje się natomiast niedopuszczalne, by habilitant odczytywał jeden ze swych opublikowanych artykułów (fakt autentyczny).

7. Wzrasta liczba wystąpień o uzyskanie zgody na wszczęcie postępowania o nadanie tytułu naukowego profesora osobom bez habilitacji. W zdecydowanej większości są to wnioski nie uwzględniające ustawowego warunku, że zgoda taka może być udzielona tylko wyjątkowo i to osobie o wybitnym dorobku naukowym.

Jest zrozumiałe, że tylko wyjątkowe okoliczności mogły spowodować, iż kandydat mający faktycznie wybitny dorobek naukowy nie uzyskał habilitacji.

Taką wyjątkową okolicznością może być np. fakt, że większą część swej działalności naukowej prowadził za granicą, w kraju, w którym nie ma habilitacji. Wnioskowi muszą towarzyszyć dowody, że mamy do czynienia z kandydatem o wybitnym dorobku naukowym, np. członkiem zagranicznych akademii, doktorem honoris causa itp. Wnioski, które otrzymujemy, nie zawierają zazwyczaj nawet deklaracji rady, że uważa ona dorobek kandydata za wybitny, a jeśli nawet zawierają, to nie towarzyszy temu dokumentacja dorobku, w której można by się doszukać choćby jednej wybitnej pozycji.

Z tego względu pozwalamy sobie zwrócić uwagę rad na fakt, że wyjątkowa droga uzyskania tytułu naukowego, wskazana

przez obowiązujące przepisy, ma niewiele wspólnego z poprzednio obowiązującymi tzw. "alternatywnymi drogami awansu", które pojawiły się po 1968 r.

8. W znacznej części dokumentów spraw awansowych nieprawidłowo przedstawia się uczestników procesu opiniodawczego (recenzentów, członków rad).

Do praktyki wchodzi zwyczaj umieszczania przed nazwiskiem skrótu "prof." niezależnie od tego, czy dotyczy to osoby z tytułem naukowym profesora, czy tylko osoby na stanowisku profesora nadzwyczajnego.

Nie wchodząc w moralne aspekty i pobudki takiego niejasnego określenia swego statusu naukowego przez osoby bez tytułu naukowego, trzeba stwierdzić, że stanowi to istotną wadę dokumentacji wniosków awansowych, nie daje bowiem pełnej możliwości oceny prawidłowości postępowania rady jednostki organizacyjnej, kwestii spełnienia przez nią w danym momencie warunków niezbędnych do korzystania z uprawnień do nadawania stopni naukowych itp. Z tego względu zwracamy się do rad jednostek naukowych o jednoznaczne określanie w dokumentach wniosków awansowych, kto uczestniczył w podjęciu danej uchwały, z podaniem jego nazwiska, tytułu naukowego, stopnia naukowego i ewentualnie zajmowanego stanowiska. Jeśli zaś używa się skrótów, należy zadbać, aby dawały one jasne, jednoznaczne informacje (np. "stanowisko - prof. nadzw."). Najlepiej jednak nazwę stanowiska umieszczać po nazwisku, np. "dr hab. N.N., profesor nadzwyczajny uczelni U". Natomiast przed nazwiskiem powinny figurować tylko skróty: dr lub dr hab., lub prof. (ten ostatni wyłącznie wtedy, gdy jest to nazwa tytułu naukowego, a nie stanowiska w uczelni).

Podkreślić tu należy, że część rad wydziałów i rad naukowych oraz ich członkowie indywidualnie stosują praktykę jasnego określenia cenzusu naukowego, uznając to za obowiązek wynikający nie tylko z przepisów prawa, ale i dobrych obyczajów środowiska naukowego.

9. Podjęcie uchwał w przewodach naukowych możliwe jest, w myśl przepisów, przy obecności co najmniej połowy członków rady jednostki uprawnionych do głosowania. Jednakże, zdaniem Centralnej Komisji, przy podejmowaniu uchwał decydujących o ocenie merytorycznej, należy również przestrzegać tzw. quorum jakościowego, tzn. obecności tych członków rady, którzy są kompetentni w zakresie ocenianego dorobku. Chodzi przy tym o faktyczną obecność i czynny udział, nie tylko zaś o złożenie podpisu na liście obecności, a następnie opuszczenie zebrania.

Wprawdzie przepisy nie stawiają takiego wymagania, to jednak Centralna Komisja zwraca się z apelem do rad jednostek, by podjęły działania zmierzające do zapewnienia nie tylko odpowiednich warunków formalnych, lecz również merytorycznych, tak aby uchwały decydujące o nadaniu stopnia doktora habilitowanego bądź o wystąpieniu o tytuł naukowy profesora były miarodajne.

10. Obserwuje się wypadki przeprowadzania czynności w przewodach naukowych pod nieobecność na posiedzeniu jednego lub więcej powołanych w przewodzie recenzentów. Jest to dla procesu opiniodawczego sytuacja niekorzystna, w niektórych zaś wypadkach - nawet działanie sprzeczne z literą prawa. Przypominamy także, iż zapraszanie recenzentów na posiedzenie, z prawem udziału w głosowaniu jest obligatoryjne. Dotyczy to np. posiedzeń, na których dopuszcza się do publicznej obrony, do kolokwium habilitacyjnego czy uchwała przedstawienie kandydata do tytułu naukowego. Naruszenie wymagań w tym zakresie zmusza Centralną Komisję do uznania uchwał rad jednostek za sprzeczne z prawem i prowadzi do stwierdzenia ich nieważności.

⇒ Ciąg dalszy na str. 10

KTO, JAK I KIEDY?

może czynić starania o sfinansowanie projektu badawczego - grantu przez KBN

Szczegółowe informacje dotyczące trybu postępowania przy przyznawaniu środków na finansowanie projektów badawczych (grantów) przez Komitet Badań Naukowych (KBN) są zawarte w opracowaniu pt. "Kryteria i tryb przyznawania środków z budżetu państwa na finansowanie projektów badawczych". Wymienione zasady są opublikowane zarówno w Biuletynie KBN - "Sprawy Nauki", nr 4/1993, jak również wydane w formie broszury i są dostępne w dziekanatach poszczególnych wydziałów.

Zgodnie z ustaleniami KBN wniosek o finansowanie lub dofinansowanie projektu badawczego może złożyć:

- osoba fizyczna,
- grupa osób fizycznych tworząca zespół badawczy,
- grupa zespołów badawczych współrealizujących pakiet projektów.

Projekty badawcze powinny zawierać dojrzałą koncepcję rozwiązania podejmowanego problemu. Komitet nie finansuje projektów obejmujących fazę studiów służących opracowaniu koncepcji przyszłych badań.

Gdy do rozwiązania konkretnego problemu jest konieczne prowadzenie badań w różnych aspektach i badania te warunkują się wzajemnie, wówczas jest możliwe złożenie kilku projektów realizowanych przez różne zespoły badawcze w formie pakietu. Również Komitet może przyznać środki na finansowanie projektu badawczego zgłoszonego przez promotora pracy doktorskiej. Celem tego projektu powinno być przygotowanie przez wykonawcę rozprawy doktorskiej.

Zadania, o których finansowanie ubiega się autor projektu, nie mogą być jednocześnie finansowane w innej formie z budżetu państwa.

Oprócz środków na realizację badań w ramach tego samego wniosku można uzyskać dotacje na publikacje, które są integralnie związane z wykonywanym projektem.

Planowany do wykonania projekt, którego zadania zarówno wymagają użycia aparatury badawczej, jak również ma być obsługiwany finansowo i administracyjnie przez Politechnikę wymaga akceptacji prorektora ds. nauki.

Okres realizacji planowanych badań nie może przekroczyć 3 lat. W szczególnie uzasadnionych przypadkach właściwy zespół KBN może wyrazić zgodę na przedłużenie okresu realizacji projektu do 5 lat.

Wniosek o przyznanie środków na badania, o których mowa, opracowuje zainteresowana osoba i po uzupełnieniu

niezbędnych akceptacji przesyła do KBN. Powinien on ściśle odpowiadać wymaganiom zawartym w wymienionym w wstępie dokumencie Komitetu. Wnioski składa się w 4 egzemplarzach w ciągu całego roku w KBN, ul. Wspólna 1/3, 00-529 Warszawa.

Wyłaniane są one do finansowania w drodze konkursów, które zamyka się dwa razy w roku, 2 stycznia i 30 lipca. Okres od zamknięcia konkursu do podjęcia decyzji o finansowaniu projektu badawczego nie powinien być dłuższy niż 6 miesięcy.

Podstawowe kryteria oceny wniosków, odpowiednio do charakteru projektu stanowią:

- oryginalność problematyki, hipotez i metod badawczych,
- wartość poznawcza lub aplikacyjna przewidywanych wyników,
- poziom naukowy, a zwłaszcza prawidłowość przyjętych założeń badawczych,
- możliwość zastosowania wyników w praktyce ze wskazaniem podmiotów zainteresowanych ich wykorzystaniem,
- dorobek naukowy i kwalifikacje wykonawców, w tym poziom naukowy i wyniki prac wykonywanych wcześniej przez kierownika i głównych wykonawców projektu badawczego,
- możliwość wykonania projektu badawczego,
- zasadność planowanych kosztów w stosunku do przedmiotu i zakresu badań oraz przewidywanych wyników.

Decyzję o przyznaniu środków na finansowanie projektu badawczego podejmuje przewodniczący Komitetu na podstawie uchwały odpowiedniego zespołu kwalifikującego projekt do finansowania.

Realizacja projektu rozpoczyna się z chwilą zawarcia umowy pomiędzy Komitetem Badań Naukowych, kierownikiem projektu oraz Politechniką. Należy podkreślić, że od kierowników projektów wymagana jest bezwzględna dyscyplina co do harmonogramu realizacji badań oraz wydatkowania środków zgodnie z przeznaczeniem określonym w umowie i kosztorysie.

Bronisław Trala

Mgr inż. Bronisław Trala jest głównym specjalistą ds. nauki i rozwoju kadry naukowej w Politechnice Rzeszowskiej.

Stanowisko Prezydium Centralnej Komisji ...

Cd. ze str. 9

Centralna Komisja proponuje przyjęcie zasady, że przystępuje się do rozpatrzenia określonych spraw, gdy można zapewnić udział wszystkich recenzentów w posiedzeniu i tylko w wyjątkowych sytuacjach dopuszcza się nieobecność jednego recenzenta. Należy jednak unikać przeprowadzenia kolokwium habilitacyjnego i wykładu habilitacyjnego pod nieobecność któ-

regos recenzenta, jak również członków rady, którzy są specjalistami w przedmiocie przewodu.

Przewodniczący Komisji
prof. dr hab. Jerzy Pelc

Przypominamy, że w skład Centralnej Komisji ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych na kadencję 1994-1996 wszedł prof. dr hab. inż. Stanisław Kuś, kierownik Katedry Konstrukcji Budowlanych Politechniki Rzeszowskiej.

Remari

**SALON
FRYZJERSKO-KOSMETYCZNY**
Rzeszów
ul. bp. J. Pelczara 6 (I piętro)
tel. 628-505

SALON FRYZJERSKI
poleca usługi w szerokim zakresie:

- * modne strzyżenie
- * fryzury na specjalne okazje
- * kilka rodzajów trwałej ondulacji

GABINET KOSMETYCZNY
poleca:

- * modny makijaż
- * skuteczne i fachowe oczyszczanie skóry
- * odżywianie i nawilżanie skóry
- * epilację i depilację
- * leczenie skóry głowy (włosy wypadające i przetłuszczające się) prądami d'Arisonvalla
- * manicure - pedicure

SOLARIUM
zapewni Ci piękną i zdrową opaleniznę

Gwarantujemy wysoką jakość usług i miłą obsługę

Zakład czynny w godz. 8⁰⁰ - 20⁰⁰
Sobota 8⁰⁰ - 16⁰⁰

ZAPRASZAMY!

Uwaga! Dla studentów zniżka 15%

BAL SPORTOWCA

14 stycznia 1995
godzina 19³⁰ - stołówka PRZ
**Bilety do nabycia
w Studium WFIS**

**W cenie zapewnione:
doborowa orkiestra
przystawka
dania gorące
napoje zimne i gorące**

Puchar dla drużyny "Wściekle buraki"

Cd. ze str. 12

Na zdjęciu dwa finałowe zespoły. Stoją od lewej: mgr R. Konieczny, M. Zieliński, P. Fila, M. Ochoński, P. Grzyb, J. Skimina, A. Michałowski, D. Bernacki. Siedzą od lewej: R. Pietrucha, D. Szmuc, K. Mazur, R. Pomianek, R. Kubas, R. Sobczyk, A. Kopera, R. Raus (Fot. M. Sobczuk)

Od dnia 6.11.1994 r. ruszyła również "Halowa Liga Mini-Piłki Nożnej". Do udziału w tej imprezie przystąpiło 56 zespołów podzielonych na VI lig. Mecze odbywają się w każdy wtorek i czwartek w godzinach od 22⁰⁰ do 24⁰⁰ oraz niedziele od 18⁰⁰ do 24⁰⁰.

Klub Uczelniany AZS informuje również, że w każdą środę o godz. 18⁰⁰ w DS "IKAR" odbywają się spotkania szachowe, a w każdy czwartek o godz. 18⁰⁰ w świetlicy DS "AKAPIT" spotkania brydżowe.

Janusz Paszkowski (student IV MDE)

Andrzejkowa siatkówka

W dniu 28.11.1994 r. o godz. 20³⁰ na parkiecie Hali Sportowej Politechniki Rzeszowskiej wybiegły przeciwko sobie dwie wspaniałe drużyny siatkarskie, z jednej strony siatki znaleźli się pracownicy naukowcy naszej Uczelni, z drugiej zaś studenci. Od pierwszego gwizdka sędziemu w osobie "księdza wikarego" na parkiecie rozgorzała zacięta walka o każdy punkt i każdą piłkę.

Nie brakowało w tym meczu efektownych ataków, wspaniałych padów i wszystkiego tego, co sprawia, że kibice zostali rozgrzani do czerwoności.

Drużyna pracowników Politechniki Rzeszowskiej. Od lewej stoją: kapitan zespołu - dr inż. Władysław Łakota, dr inż. L. Ziemiański, mgr inż. W. Kubiszyn, mgr inż. W. Solarzski, dr inż. W. Sipowicz. Klęczą od lewej: mgr R. Konieczny, mgr M. Granat, dr hab. inż. J. Rak (Fot. J. Kowal)

Zawodników w trudnych chwilach wspomagali kibice i służba medyczna, która udzielała nie tylko pierwszej pomocy. W przerwach między setami rozlosowano upominki dla kibiców ufundowane przez KU AZS Politechniki Rzeszowskiej, a po meczu swoją nagrodę dla najszybszych i najbardziej wysportowanych kibiców wręczyli pracownicy. Mecz zakończył się wynikiem 3:1 dla drużyny pracowników naukowych. Nagrodą dla wszystkich była beczka piwa, którą zawodnicy obu drużyn pokonali wspólnymi siłami, jednak nieznaczną przewagę w tej dyscyplinie mieli studenci. Warto też wspomnieć o kibicach, którzy przybyli na mecz w liczbie około 100 osób i podziękować za znakomity doping oraz wspaniałe zachowanie. Mam nadzieję, że kolejny mecz pomiędzy tymi drużynami będzie równie zacięty, a zarazem zabawny i udany jak ten.

Paweł Serafin (student IV BD)

SPORT AKADEMICKI

"Na pingpongowych stołach"

Okres jesienno-zimowy jest tradycyjnie pełnią sezonu dla tenisa stołowego. W rozgrywkach ligowych startują trzy zespoły AZS "Politechnika" (II liga, III liga i liga wojewódzka), odbywają się także imprezy dla amatorów w tej dyscyplinie.

Prężnie działający Klub Uczelniany AZS zorganizował ostatnio Mistrzostwa Studentów Lat Pierwszych i przy współpracy z Działem Spraw Osobowych i Socjalnych XVIII już Mistrzostwa Pracowników Politechniki Rzeszowskiej.

Ze strony studentów zwyciężyli **Marcin Worek** (I BD) przed **Danielem Biodrowiczem** (I MDZ) wśród mężczyzn, a w kategorii dziewcząt **Teresa Chaim** (I ZD) przed **Magdaleną Trojan** (CD).

Bardzo zacięte i stojące na wysokim poziomie pojedynki można było oglądać w turnieju pracowników, a impreza tak przypadła do gustu uczestnikom, że zaproponowali zorganizowanie cyklicznych rozgrywek "Grand Prix". W związku z tym wszystkich chętnych zapraszamy do uczestnictwa w comiesięcznych turniejach, w ostatnią sobotę miesiąca, począwszy od stycznia 1995 r. Zawody będą odbywać się o godz. 10⁰⁰ w małej sali gimnastycznej PRZ.

Po emocjonującym finale, będącym powtórką ubiegłorocznego, Mistrzem PRZ na rok akademicki 1994/1995 został pracownik SWFiS **Ryszard Konieczny**, który zdeponował mistrza z ubiegłego roku **Zbigniewa Kiełbasę** (WBiłŚ).

Dalsze miejsca zajęli:

3. **Leszek Wygoda** (WE)
4. **Andrzej Bąk** (WBiłŚ)
5. **Waldemar Szumny** (WBMiL)
6. **Robert Kostyk** (WBiłŚ)

Finaliści turnieju tenisa stołowego pracowników Politechniki Rzeszowskiej. Od lewej: R. Konieczny, Z. Kiełbasa, L. Wygoda, A. Bąk (Fot. M. Sobczyk)

Impreza była starannie przygotowana, a wszyscy uczestnicy otrzymali cenne nagrody ufundowane zarówno przez Dział Spraw Osobowych i Socjalnych, jak i Klub Uczelniany AZS PRZ.

Tadeusz Czulno

Mgr Tadeusz Czulno jest nauczycielem wychowania fizycznego w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Politechniki Rzeszowskiej.

Puchar dla drużyny "Wściekłe buraki"

W dniu 22.11. 1994 r. w Hali Sportowej Politechniki Rzeszowskiej odbył się finałowy mecz o Puchar Prezesa AZS w halowej mini piłce nożnej. W finale zmierzyły się drużyny "Wściekłe Buraki" oraz "Rapido Lopezo". Po zaciętej walce sukces odnieśli zawodnicy z drużyny "Wściekłe Buraki", pokonując rywali 4:2 (2:2). Zwycięska drużyna wystąpiła w składzie: **Marek Zieliński, Piotr Grzyb, Rafał Pomianek, Rafał Sobczyk, Robert Pietrucha, Robert Kubas, Dariusz Szmuc, Krzysztof Mazur**. Mecz był bardzo zacięty i wyrównany, rozgrywał się przy

gorącym dopingiem licznie zgromadzonych kibiców. Prezes KU AZS **Jerzy Kowal** po meczu wręczył pamiątkowy puchar, dyplom oraz specjalną nagrodę ufundowaną przez firmę VAN PUR.

Turniej trwał od 18.10.1994 r., zgromadził na starcie 32 drużyny. Mecze były rozgrywane w systemie pucharowym (przegrywany odpada), grano 2 x 20 minut. Zwycięzcom gratulujemy, a pokonanych zapraszamy do rewanżu w następnym roku.

⇒ Ciąg dalszy na str. 11

GAZETA

POLITECHNIKI

Comiesięczne pismo
Politechniki Rzeszowskiej
im. Ignacego Łukasiewicza

Zespół redakcyjny: Krystyna Ładoś, Barbara Mazewska, Anna Mazur, Marta Olejnik (sekretarz Redakcji), Bronisław Świder, Krzysztof Telega

Skład i łamanie: Joanna Mikula - Oficyna Wydawnicza Politechniki Rzeszowskiej

Adres Redakcji: Politechnika Rzeszowska, ul. W. Pola 2, bud. A, pok. 105, tel. 62-54-06, w. 255

Wydawca: Oficyna Wydawnicza Politechniki Rzeszowskiej im. Ignacego Łukasiewicza, 35-959 Rzeszów, ul. W. Pola 2

Druk: Zakład Poligrafii PRZ - zam. 15/95

Redakcja zastrzega sobie prawo skracania i opracowywania artykułów oraz zmiany ich tytułów.
Nakład: 500 egz. Cena: 40 gr (4.000 zł)